

Stille verwondering

Elke dag sta ik even stil,
verwonderd dat ik helpen wil.
Naast een ander mag ik gaan,
om samen sterk te blijven staan.

Een wens tot groei, een zacht verlangen,
dat we in creatie vangen.
Niet opgeven, niet verdwijnen,
maar met moed naar morgen reiken.

Als ruwe steen, onopgemerkt,
maar diep vanbinnen kracht versterkt.
Geen breken, slopen, maar bevrijden,
tot diamanten die weer stralen.

Waar waarde in het donker lag,
glanst nu hoop van dag tot dag.
Een nieuwe kans, een helder licht,
dat vreugde in de ogen sticht.

Annelise Santos / Hans Gorissen